

РЕШЕНИЕ

№ 28752

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 03.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **5320** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. С., [дата на раждане] , гражданин на Република С. М., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. М. Б., срещу Отказ с рег. № 5364р-8711 от 08.04.2026 г. на заместник директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателят поддържа, че не е запознат с отрицателното становище на ДАНС, което намира за съществено процесуално нарушение, накърняващо правото му на защита. Визира нарушения на чл.8, чл.13 и чл.14 от ЕКПЧ. В о.с.з. адв. Б. твърди липса на конкретни мотиви в отрицателното становище на ДАНС и оспорва като недостоверни и недоказани изложените в него факти. Претендира отмяна на оспорения отказ и присъждане на разноски.

Ответникът заместник директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата, чрез юрк. М.. Поддържа, че при отрицателно становище на ДАНС административният орган може да приключи производството единствено чрез отказ. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят М. С., [дата на раждане] , гражданин на Република С.

М., е подал заявление № УРИ 244000-41030 от 12.09.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България, на основание чл. 24и от ЗЧРБ – достъп до пазара на труда.

Постановен е оспореният Отказ с рег. № с рег. № 5364р-8711 от 08.04.2026 г. на заместник директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България, мотивиран с предоставено отрицателно становище от ДАНС в автоматизирана система „Единен регистър на чужденци“ – основание за отказ по чл.22, ал.4, вр. пар.2г от ДР на ЗЧРБ.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на адресата на 21.04.2026 г. Жалбата срещу него от 07.05.2026 г. е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган - заместник директор на Дирекция „Миграция“ - МВР в съответствие с правомощията, делегирани му със Заповед № 5364з-4651 от 08.10.2025 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

Като правни основания на оспорения отказ са посочени разпоредбите на чл.26, ал.2, чл.24и, ал.11 и чл.22, ал.4 от ЗЧРБ, което навежда на извод за мотивиране на отказа с отрицателно становище на ДАНС, предоставено по реда на чл.24и, ал.11 от ЗЧРБ, обвързващо за дирекция „Миграция“ – МВР по силата на чл.22, ал.4 от ЗЧРБ.

Фактическите мотиви на отказа следва да се считат за допълнени с тези на отрицателното становище на ДАНС предвид направеното позоваване на него и съобразно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС. Като правно основание за отказа е посочен чл.22, ал.4 от ЗЧРБ – разрешение на службите за административен контрол на чужденците се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност", което има задължителен характер за дирекция "Миграция" и за отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. Направено е позоваване и на разпоредбата на § 2г (нова - ДВ, бр. 52 от 2025 г.), според която Държавна агенция "Национална сигурност" предоставя становища по заявления, подадени на основание чл. 24и, 24к, 24л, 33к и 33п единствено в автоматизираната информационна система "Единен регистър за чужденци" по чл. 54, ал. 1. Доколкото становището на ДАНС е част от производството по издаване на крайния акт, то не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, но подлежи на проверка за законосъобразност именно в съдебното производство поради липсата на друг ред за защита (вж. решение № 3921/14.04.2025 г. по адм. д. № 1750/2025 г. на ВАС и др.).

Не е спорно по делото, че М. С. е кандидатствал на основание чл. 15, ал. 1, във връзка с чл. 24и от ЗЧРБ /разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа"/, въз основа на сключен трудов договор с „Граивинг БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], и предмет на дейност „покупка на стоки или други вещи с цел продажба, внос и износ на стоки, продажба на стоки и софтуер собствено производство; търговско представителство и посредничество; комисионни, спедиционни и превозни сделки, сделки с интелектуална собственост, рекламни, информационни, софтуерни и всички други дейности, незабранени със закон“, собственост на македонския гражданин С. К., ЛНЧ - [ЕГН]. В обосновката за назначаване на апликанта е посочено, че във връзка с извършваната дейност и опити да се развива и разраства, дружеството

има нужда да назначи лице на длъжността „шофьор, товарен автомобил“.

Според отрицателното становище на ДАНС, след извършена справка в база данни на НАП е изяснено, че към настоящия момент „Граивинг БГ“ ЕООД има назначен на трудов договор един работник, на двучасов работен ден, който реално не извършва дейност, няма декларирани приходи от търговска дейност. Съдът намира, че наличието на други трудово заети лица при работодателя, както и обстоятелството дали същите реално осъществяват трудова дейност, са изцяло ирелевантни към основанието за предоставяне на право на пребиваване по чл.24и от ЗЧРБ на М. С..

В допълнение, от ДАНС са установени явни разминавания в подписите, положени от кандидата за виза в сключения от него предварителен трудов договор с фирмата - работодател, с този, положен в неговия национален паспорт, поради което е изведен извод, че „същите очевидно са подправени“. В тази връзка е посочено в становището, че от една страна разликата в подписите предполага неразбиране условията на труд и изискванията за длъжността, а от друга - води до нищожност на самия трудов договор. В заключение, националният орган с компетентност в националната сигурност е приел, че цялостният анализ на постъпилите данни дава основание да се постави под съмнение автентичността на приложените от северно македонския гражданин документи за издаване на съответната виза и придобиване право на пребиване, на база декларирани неверни обстоятелства и данни пред компетентните държавни органи, при формално изпълнение на изискванията на действащата нормативна уредба. Според ДАНС, вероятната последваща цел е безпрепятствено и безконтролно пътуване, установяване, пребиваване и извършване на трудова дейност в страни от ЕС, каквато практика е установена и съществува по отношение граждани на трети страни след пълноправното приемане на страната ни в Ш.. Така установените обстоятелства са квалифицирани като основания за отказ по чл.10, ал.1, т.17 (не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване), и по чл.10 ал.1, т.23 от ЗЧРБ (предоставена невярна информация и формално изпълнение изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ).

Безспорно ДАНС разполага със служители специалисти, които притежават експертна компетентност да установят единствено чрез сравнение на два документа, евентуално несъответствие между тях, но за целите на доказването в съдебния процес, тези обстоятелства следва да бъдат установени по категоричен и несъмнен начин. Твърденията за „подправяне на подписи“ и „съмнение в автентичността (авторството на документа-бел. моя) на приложените от северно македонския гражданин документи“ могат да бъдат доказани по категоричен и несъмнен начин единствено чрез експертиза. Още повече, че при сравнение между подписа на М. С., положен в национални лични документи (гърба на л.17 и на л.26 от делото) не се установяват твърдените от ДАНС „явни разминавания в подписите“. Напротив, налице е почти пълно съвпадение с подписите, положени под представени в Агенция по заетостта трудов договор № 3 от 11.09.2025 г. и длъжностна характеристика за длъжността „шофьор, товарен автомобил“ (л.30-32). Визуалното съвпадение между подписите може да бъде разколебано единствено посредством почеркова експертиза, каквото доказателствено средство не е използвано в хода на административното производство. При липса на назначена експертиза и при визуалната прилика на подписите в документите, изводите, че „подписите в предварителен трудов договор с фирмата-работодател очевидно са подправени“ са необосновани и недоказани.

Доводите на ДАНС за "неразбиране на условията на труд и изискванията за длъжността, което води до нищожност на самия трудов договор“, освен хипотетични, са и в нарушение на свободата на договаряне по Кодекса на труда, на свободното движение на работници и трудовата миграция по смисъла на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ). С други думи,

ДАНС не разполага с компетентност да установява „нищожност на трудови договори“, а разбирането на условията на труд очевидно е субективен и личен процес, който не подлежи на административно регулиране. Отношенията по предоставяне на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения (чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда). Императивно изискване съгласно чл. 62, ал. 1 от КТ е трудовият договор да се сключи в писмена форма и да има съдържанието по чл. 66, ал. 1 от КТ, които изисквания в случая са спазени. В сферата на трудовото право важи общият принцип по чл. 9 от ЗЗД за свобода на договоряне, при спазване на нормативните изисквания по КТ и подзаконовите актове по прилагането му. Още повече, че в сферата на трудовата миграция и трудовата мобилност с компетентност да предоставя достъп до пазара на труда разполага Агенция по заетостта, която следи за спазване на специалните изисквания по чл. 7, ал. 1 и чл. 8, ал. 1 от ЗТМТМ, едно от които е и сключен трудов договор с местен работодател (чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗТМТМ). В настоящия случай Агенция по заетостта е предоставила становище за наличие на основание да предостави достъп до пазара на труда на жалбоподателя М. С. по смисъла на чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ, след проверка за спазване на изискванията на ЗТМТМ. В аргумент от противното от чл.24а, ал.12 от ЗЧРБ предоставянето на достъп до пазара на труда от страна на Агенция по заетостта е указание, че към заявлението са били приложени изискуемите документи за това.

В заключение, посочените в отрицателното становище на ДАНС факти касателно автентичността на документите и тяхното подпиряване, като недоказани и недостатъчно обосновани, не навеждат на основание по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни.

Целта на пребиваване по чл.24и от ЗЧРБ е декларирана още в заявление рег. № УРИ 244000-41030 от 12.09.2025 г. и доказана чрез предоставения от Агенция по заетостта (АЗ) достъп до пазара на труда в Република България. Представените пред АЗ трудов договор и длъжностна характеристика са автентични - подписани са от лицата, които са отбелязани като техни автори и съдържанието им съответства на фактите от обективната действителност. Същите не са оспорени по реда на чл.193, ал.1 от ГПК, нито в съдебното производство са събрани доказателства за тяхната неавтентичност. Не се установява при съвкупната преценка на доказателствата от административната преписка някои от приложените към заявление рег. № УРИ 244000-41030 от 12.09.2025 г. документи да не са автентични (да не са подписани от посочените в тях автори) или съдържанието им да е неистинско – да не съответства на фактите от обективната действителност. По изложените съображения съдът намира за недоказани по делото визираните в отрицателното становище на ДАНС основания за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ.

Допълнително изложените в становището на ДАНС съображения, че „вероятната последваща цел е безпрепятствено и безконтролно пътуване, установяване, пребиваване и извършване на трудова дейност в страни от ЕС, каквато практика е установена и съществува по отношение граждани на трети страни след пълноправното приемане на страната ни в Ш.“ са хипотетични и без явна връзка с конкретното поведение на северно македонския гражданин. Освен като неотнормирани към конкретния случай на апликанта, релевантността на тези доводи следва да бъде отречена поради пълната им хипотетичност и липса на връзка с основанията за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ.

По изложените съображения съдът намира оспорения отказ за материалноправно незаконосъобразен, поради което и следва да бъде отменен.

На основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България. При новото разглеждане административният орган следва да

съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 5.11 евро за държавна такса. Претендират се разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1100 евро, посочени като заплатени в брой в договор за правна защита и съдействие от 05.06.2026 г., за което ответникът е направил възражение за прекомерност. Минималното адвокатско възнаграждение съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатската работа е в размер на 511.29 евро. Съдът намира, че двоен размер на минималното възнаграждение не съответства на фактическата и правна сложност на спора и извършените от процесуалния пълномощник процесуални действия по делото, поради което претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено. Съдът приема, че справедлив, обоснован и съответен на достойнството на адвокатската професия по смисъла на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата е размер от 700 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. С., [дата на раждане] , гражданин на Република С. М., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. М. Б., Отказ с рег. № 5364р-8711 от 08.04.2026 г. на заместник директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по заявление рег. № УРИ 244000-41030 от 12.09.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ на М. С., [дата на раждане] , гражданин на Република С. М..

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – МВР, [населено място], [улица], да заплати на М. С., [дата на раждане] , гражданин на Република С. М., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. М. Б., на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените по делото разноски в размер на 5.11 евро за държавна такса и 700 евро за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: